

Дадоха знакъ. Голѣмиятъ корабъ приближи. Рибаритѣ се развикаха.

— Какво искате? — попитаха ги.

— Имате ли докторъ?

— Да.

— Скоро го пратете! Имаме голѣма нужда отъ него.

Не следъ много малката гореща ржчица на Нина почиваше въ голѣмата ржка на доктора.

— Веднага горещи чаршафи! — заповѣда той. Нито минута бавене!

Готвачътъ запали печката. Горещитѣ чаршафи почнаха да преминаватъ отъ ржка въ ржка. Най-после малкото отслабнало тѣлце се покри съ потъ. Нина бѣше спасена. Настана радостъ въ цѣлия параходъ.

— Ето я вече вънъ отъ опасностъ, — каза докторътъ. Трѣбва да ви кажа, че ние ви следихме отъ нѣколко дена. Между пжтниците въ нашия параходъ се намира и майката на това дете. Ще ви я доведе. По погрѣшка една отъ прислужниците ѝ е довела детето тукъ. Азъ мислѣхъ, че бедната майка ще полудѣе.

Нина оздравѣ съвсемъ. Майка ѝ дойде, прегърна я и я покри съ цѣлувки. Преди да се раздѣли съ рибаритѣ, малкото момиченце цѣлуна всѣкиго отъ тѣхъ. Но най-мжно му бѣше за добрия готвачъ.

Прев. Д. Щърбакова.

КАРТИНКА

Кална е земята, черна —
Денонощно дъждъ вали;
Нѣгде свѣтлинка се мѣрне —
И навредъ мъгли, мъгли...

Нѣкой вѣнка жално плаче,
Сякашъ плаче есеньта;
Може, би да е сираче —
Самъ-саминко вѣвъ свѣта...

Недѣлчо Тинчевъ.